

porter om de fremskridt, der finder sted på bygningsbevaringsområdet i de europæiske lande på en måde, der kan fremme en erfaringsudveksling.

Kongressen opfordrer regeringer, nationale parlamenter, religiøse og kulturelle institutioner, faglige sammenslutninger, handel, industri, private organisationer og hver enkelt borger til at slutte op om denne Erklærings målsætning og gøre alt, hvad der står i deres magt, for at sikre dens opfyldelse. Kun på denne måde kan Europas umistelige arkitekturarv bestå til glæde for alle europæere – nu og i fremtiden.

På baggrund af den stedfundne debat fremlægger kongressen i det følgende sine konklusioner og henstillinger.

Hvis der ikke omgående etableres en ny integreret bevaringspolitik, vil vort samfund blive nødt til at give afkald på den arkitekturarv, som udgør dets traditionelle omgivelser. Beskyttelsesforanstaltninger er i dag påkrævet for historiske byer og bykvarterer, byer og landsbyer med lokalkolorit og for historiske parker og haver. Bevaringen af disse bygnings- og kulturmiljøer kan kun planlægges i en sammenhæng, der omfatter alle bygninger af kulturel værdi, fra de største til de mest beskedne, tilligemed deres omgivelser. Den moderne bebyggelse må ikke glemmes i den forbindelse. En total miljøbevaring skal supplere de punktfredninger, der foretages af enkelte og isolerede bygningsværker og bygningskomplekser.

Man er nu blevet mere opmærksom på betydningen og berettigelsen af bygningsbevaringsbestræbelserne. Det erkendes, at den historiske kontinuitet må bevares i det fysiske miljø, såfremt man skal kunne bevare eller skabe omgivelser, der kan sætte den enkelte i stand til at finde sig selv og føle sig tryk trods bratte sociale omskiftelser. Moderne byplanlægning tilstræber at genetablere de lukkede gaderum, de menneskelige dimensioner og den sociale og kulturelle mangfoldighed, som kendetegnede de gamle byers struktur. Man har tillige indset, at bevaringen af gamle bygninger bidrager til ressourceøkonomi og genbrug – nogle af de mest centrale problemer i nutidens samfund. Det er godtgjort, at historiske bygninger kan få nye funktioner, der er i overensstemmelse med det moderne livs fordringer. Og bygningsbevaring kræver kunstnere og højt kvalificerede

håndværkere, hvis talent og indsigt bør stimuleres og videreføres. Endelig er bevaringen af beboelsesbygninger med til at mindske presset på det åbne land og til at hindre, eller i hvert fald modvirke, en unødvendig spredning af befolkningen med fare for de landskabelige værdier til følge.

Af alle disse grunde er der i dag mere end nogensinde for stærke argumenter for at bevare arkitekturarven. Men bygningsbevaringen må ske på et fast og varigt grundlag og må følgelig gøres til genstand for en grundforskning og indgå i uddannelsesforløb og kulturelle udviklingsprogrammer.

Bygningsbevaring: Et væsentligt led i den fysiske planlægning

Bygningsbevaring bør indgå som et integreret led i den fysiske planlægning og ikke behandles som noget sekundært eller tilfældigt, således som det så ofte har været tilfældet i de senere år. Det er derfor absolut påkrævet, at der foregår en stadig dialog mellem dem, der har med bevaring at gøre, og dem, der har ansvaret for den fysiske planlægning.

Planlæggere må lære at erkende, at ikke alle områder er ens, og at hvert område bør behandles i overensstemmelse med dets særlige kendetegn. Erkendelsen af de krav, arkitekturarens æstetiske og kulturelle værdier stiller, bør medføre en særlig målsætning og planlægningsprocedure for gamle bygningskomplekser.

Det er ikke tilstrækkeligt simpelthen at lave specielle tillægsbestemmelser for beskyttelse af historiske bygninger i de almindelige planlægningsvedtægter. Der må en egentlig koordinering til.

For at muliggøre den nødvendige integrering er en registrering af værdifulde bygninger, bygningskomplekser og -miljøer påkrævet. Den bør vinde vid udbredelse, først og fremmest blandt regionale og lokale myndigheder og alle dem, der har med den fysiske planlægning at gøre, så de er opmærksomme på beskyttelsesværdige bygninger og områder. En sådan registrering vil muliggøre en indpasning af bygningsbevaringen som en afgørende værdinorm ved arealdispositioner.

Regionplanlægningen må tage hensyn og bidrage til bygningsbevaringen. I områder med økonomisk tilbagegang kan affolkning